

І. Ф. Літвінова,

кандидат юридичних наук, доцент

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0674-8728>

Т. Р. Перегінець,

здобувачка вищої освіти другого (магістерського) рівня

РОЛЬ ТА ОБОВ'ЯЗКИ СЛІДЧОГО У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

Національний авіаційний університет

проспект Любомира Гузара, 1, 03058, Київ, Україна

E-mails: irina_litvinova@ukr.net, 6986147@stud.nau.edu.ua

***Метою** статті є розгляд ролі та повноважень слідчого в кримінальному процесі з метою визначення його ключової функції у здійсненні розслідування, забезпечення справедливості та здійснення взаємодії з іншими учасниками правосуддя. **Методи дослідження:** використано комплексний аналіз нормативно-правових актів, наукової літератури та практики застосування кримінального процесуального законодавства. **Результати:** встановлено, що слідчий є ключовою фігурою досудового розслідування, на ньому лежить відповідальність за всебічне, повне та неупереджене дослідження обставин кримінального провадження. Слідчий має широкі повноваження, які дають йому можливість збирати докази, виявляти винних осіб, вживати заходів для забезпечення їх присутності в суді. Однак, навіть при визнанні досягнень КПК, необхідно визнати його недоліки, зокрема, у питанні повноважень слідчих. Зловживання цими повноваженнями може призвести до незаконного тиску на свідків, неправомірних затримань та інших порушень. Деякі норми КПК України стосовно повноважень слідчого вимагають уточнень та чіткого формулювання. **Обговорення:** важливим аспектом діяльності слідчого є дотримання ним принципів законності, об'єктивності, всебічності та повноти дослідження обставин кримінального провадження. Слідчий зобов'язаний неупереджено дослідити всі обставини справи, як викривальні, так і виправдовувальні, дати їм відповідну оцінку та прийняти законне й обґрунтоване рішення.*

***Ключові слова:** слідчий; кримінальний процес; кримінальне провадження; досудове розслідування; функції слідчого; повноваження слідчого; відповідальність слідчого; законність; об'єктивність; всебічність.*

Постановка проблеми та її актуальність. У сучасному світі захист прав і свобод людини є невід'ємною складовою будь-якої цивілізованої держави. Україна, зі своєю багатою історією та переходом до демократії, стикається з викликами справедливого судочинства та законності. Конституція України проголошує, що людина, її життя та здоров'я, честь і гідність, недоторканність та безпека – це найвищі соціальні цінності. Держава відповідає перед людиною за

свою діяльність і зобов'язана гарантувати права та свободи кожного громадянина.

Судова система виступає ключовим інструментом забезпечення цих прав, а слідчий відіграє важливу роль у досудовому розслідуванні кримінальних правопорушень. Новий Кримінально-процесуальний кодекс України, прийнятий у 2012 році, мав на меті оновлення системи кримінального судочинства та приведення її у відповідність до європейських стандартів.

Однак, навіть при визнанні досягнень КПК, необхідно визнати його недоліки, зокрема, у питанні повноважень слідчих. Зловживання цими повноваженнями може призвести до незаконного тиску на свідків, неправомірних затримань та інших порушень. Деякі норми КПК України стосовно повноважень слідчого вимагають уточнень та чіткого формулювання.

Актуальність цього питання пояснюється кількома чинниками. По-перше, існує ризик зловживання повноваженнями з боку слідчих. По-друге, деякі положення КПК формулюються неоднозначно, що може призвести до неправильного їх тлумачення та застосування. По-третє, система контролю за діяльністю слідчих наразі не є достатньо ефективною, що може призвести до безкарності за порушення закону.

Розв'язання цих проблем вимагає комплексного підходу. По-перше, необхідно удосконалити законодавство, щоб усунути неоднозначності та прогалини у повноваженнях слідчого. По-друге, слід проводити систематичне навчання та підвищення кваліфікації слідчих, щоб вони мали достатні знання та навички для правильного застосування закону. По-третє, необхідно посилити контроль за діяльністю слідчих, створивши ефективну систему нагляду, що запобігатиме зловживанням та порушенням закону.

Тільки в комплексі ці заходи можуть гарантувати, що повноваження слідчого будуть використовуватися законно, справедливо та в інтересах захисту прав і свобод кожного громадянина. Захист прав і свобод – це основа будь-якої демократичної держави, і Україна повинна продовжувати свій шлях до стабільності та справедливості через постійне удосконалення своєї судової системи.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми. Проблема щодо юридичного статусу слідчого була предметом досліджень багатьох науковців, включаючи Я.Баршева, С.Вікторського, В.Даневського, А.Коні, В.Лукіна, П.Льоблінського, П.Макалинського, Н.Полозова, В.Случевського, М.Стояновського, І.Фойницького. Важливий внесок у цю тему зробили також вчені радянського періоду, такі як С.Альперт, А.Гуляев, В.Гончаренко, Ю.Грошевий, А.Дубинський, Н.Клименко, О.Ларін,

В.Лисиченко, О.Михайленко, М.Михеєнко, В.Стремовський, М.Строгович, Ф.Факуллін і інші. Їхні дослідження мали важливе значення як для науки, так і для практики. Однак вони проводилися в інших політичних та юридичних умовах і базувалися на чинному законодавстві та емпіричному матеріалі того часу. Унікальними є також роботи сучасних дослідників, таких як О.Александров, А.Макаркін, О.Баулін, М.Сірий, С.Стахівський, Ю.Гришин, В.Маляренко, В.Тертишник, які висловлюють власне бачення щодо правового становища слідчого.

Метою статті є дослідити роль слідчого у кримінальному процесі, зосереджуючись на теоретичних засадах цього дослідження та розглядаючи завдання та повноваження, що впливають із цієї ролі. В рамках роботи передбачено визначення теоретичних основ, що керують роботою слідчого, а також детальний аналіз його функцій та повноважень у контексті кримінального процесу.

Виклад основного матеріалу дослідження. У кримінальному процесі, функції слідчого визначаються як основні напрямки його діяльності, що визначають суттєві властивості та взаємозв'язки з іншими учасниками кримінального провадження. Існує декілька поглядів на ці функції, кожен з яких відображає різноманітні аспекти слідчої роботи. Початково, функція розслідування злочинів визнається домінуючою. Згідно цього погляду, слідчий відповідає за збір, перевірку та дослідження доказів, встановлення обставин вчинення злочину та осіб, що його вчинили. Також відзначається функція обвинувачення, адже слідчий готує докази, які викривають особу, винну у злочині, та функція захисту, оскільки слідчий досліджує всі обставини справи, включаючи ті, які можуть виправдовувати обвинуваченого.

Проте, існують аргументи проти ототожнення функції слідчого з функцією обвинувачення. Слідчий не має права на оскарження судових рішень, не може виступати в суді з обвинувальною промовою, і його діяльність ґрунтується на доказуванні-пізнанні, а не на доказуванні-обґрунтуванні. Отже, функція слідчого має комплексний характер і не може бути зведена

до жодної з традиційних процесуальних функцій. Задачі досудового слідства включають розкриття злочинів, притягнення винних до відповідальності, збір та дослідження доказів, захист прав учасників кримінального провадження та виявлення причин вчинення кримінального правопорушення.

Слідчі підрозділи, зокрема, виконують такі завдання, як захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування кримінальних правопорушень та інші завдання [9].

Функція обвинувачення є не лише етапною на досудовій стадії кримінального провадження, але загально-процесуальною, охоплюючи всі сім стадій процесу. Вона ґрунтується на результатах дослідження, проведеного слідчим, і виконується виключно прокурором. Ця функція є конституційною, неподільною і невід'ємною для прокурора, згідно з пунктом 1 статті 121 Конституції України [1].

Досудове слідство визнається важливою стадією кримінального провадження, від якої залежить його подальший рух. Якісне проведення досудового слідства є запорукою законного та справедливого вирішення справи. Проте, існують проблеми, такі як недосконалість законодавства, недостатнє матеріально-технічне забезпечення та нестача кваліфікованих кадрів. Шляхи вдосконалення включають внесення змін до законодавства, поліпшення матеріально-технічного забезпечення та підвищення кваліфікації кадрів.

У сучасному правовому просторі України, реформи у сфері кримінального правосуддя вносять значні зміни, особливо щодо ролі та функцій слідчого. Останнім часом у новому Кримінальному процесуальному кодексі України (КПК) з'явилися питання, які породжують дискусію та суперечності, особливо стосовно визначення поняття "слідчий" та його функцій.

Новий КПК, на відміну від попереднього законодавства, не надає чіткого визначення поняття "слідчий", обмежуючись відомчою прина-

лежністю. Це викликає питання щодо ролі слідчого в кримінальному процесі. Деякі голоси стверджують, що слідчий повинен виступати як об'єктивний дослідник, здатний забезпечити справедливість і законність у кримінальних справах. Інші ж висловлюють думку, що йому слід виконувати функції і обов'язки обвинувачення або захисту. Новий КПК покладає на слідчого відповідальність за проведення досудового розслідування, при цьому визначаючи його повноваження на проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Однак виникає конфлікт між обов'язком слідчого виконувати вказівки прокурора, згідно ч. 4 ст. 40 КПК [2], та правом оскарження його дій, встановленим у ст. 311 КПК України. Ця суперечність може призвести до зниження процесуальної незалежності слідчого.

Повноваження слідчого включають ряд ключових аспектів, таких як проведення розслідування, доручення слідчих дій оперативним підрозділам, призначення ревізій та перевірок, отримання документів та висновків експертів. Ці повноваження відображають важливість ролі слідчого у забезпеченні ефективного та об'єктивного слідства.

За дисциплінарні порушення до слідчого можуть бути застосовані такі види дисциплінарних стягнень: усне зауваження, зауваження, догана, суворе догана, попередження про неповну посадову відповідність, звільнення з посади, пониження в спеціальному званні на один ступінь та звільнення з органів внутрішніх справ, як найсуворіший вид дисциплінарного стягнення [10].

Слідчий має абсолютну незалежність у своїй професійній роботі. Будь-яке втручання у його діяльність є злочином, за який передбачена кримінальна відповідальність. Він має право оскаржити будь-які неправомірні дії або рішення свого керівника, і ніхто не може змусити його виконувати обов'язки, не передбачені законом. З метою забезпечення безпеки слідчих та їхніх близьких можуть застосовуватись заходи захисту, такі як особиста охорона, охорона житла та майна, видача зброї та інших засобів захисту, використання технічних засобів контролю та

прослуховування, візуальне спостереження та інші заходи, відповідно до законодавства [11].

Процесуальна самостійність слідчого забезпечується через процедуру досудового розслідування та заборону втручання в його діяльність. Однак велика кількість критик іде на адресу підпорядкування слідчого прокурору, що може нівелювати його процесуальну незалежність. Також існує потреба у чіткому визначенні статусу та функцій слідчого, а законодавче регулювання його статусу вимагає вдосконалення.

Для досягнення об'єктивного, справедливого та ефективного досудового слідства необхідно звернути увагу на кілька аспектів. Спочатку, велика увага до діяльності слідчого забезпечить ефективність його роботи. Конституційне законодавче регулювання та визначення статусу слідчого у спеціальному законі дозволять врегулювати суперечності та визначити його роль чітко та об'єктивно. Забезпечення процесуальної незалежності слідчого є критичним елементом, який гарантує правовий порядок у проведенні досудового розслідування.

Для того, щоб сформулювати концепцію процесуальної свободи слідчого ми взяли визначення академічної свободи згідно із статтею 1, пунктом 2 Закону України "Про освіту". Така свобода означає самостійність і незалежність учасників освітнього процесу під час здійснення педагогічної, науково-педагогічної, наукової та/або інноваційної діяльності. Ми пропонуємо вважати процесуальну свободу слідчого як його самостійність і незалежність серед учасників кримінального процесу під час досудового слідства та вільного використання ним положень кримінального процесуального законодавства, обмежених лише відповідно до закону [8, с. 1].

Ми підтримуємо ідею В.В. Сидорчука про необхідність забезпечення комфортних умов для роботи слідчих, щоб мотивувати їх залишатися у сфері слідства, що призведе до збільшення чисельності досвідчених працівників і, відповідно, покращення ефективності і якості досудового слідства [6, с. 1]. Забезпечення комфортних умов для слідчих не лише сприятиме збереженню досвідчених працівників у сфері слідства, а й стимулюватиме їхню продук-

тивність та відданість роботі, що в свою чергу позитивно вплине на якість правосуддя.

Ми також розділяємо думку А.Б. Антонюка про те, що надання слідчим більшої самостійності у процесі ухвалення процесуальних рішень та проведенні дій може допомогти уникнути конфліктів між прокурором, керівником органу досудового розслідування та самим слідчим під час оскарження рішень прокурора [7, с. 1].

В сучасному українському кримінальному процесі питання про процесуальну самостійність та незалежність слідчого залишаються предметом активних дискусій та суперечок. Законодавство не надає чіткого визначення цих термінів, викликаючи неоднозначні тлумачення їх сутності та обсягу.

Є різні точки зору на це питання. Одні вважають, що слідчий не може бути повноцінно незалежним, оскільки він підпорядкований прокурору та керівнику слідчого підрозділу. Вони розглядають лише його процесуальну самостійність, яка пов'язана з відповідальністю та контролем з боку вищестоящих посадових осіб. Інші вважають, що процесуальна самостійність та незалежність слідчого пов'язані, і слідчий самостійно приймає рішення та несе відповідальність за їх законність.

Розглядаючи сутність цих понять, важливо розуміти, що самостійність - це здатність діяти без сторонньої допомоги, виконуючи покладені обов'язки, тоді як незалежність - це стан, при якому на діяльність особи не впливають зовнішні чинники. Український слідчий, відповідно до закону, має певні повноваження, повинен мати відповідну кваліфікацію та здійснює досудове розслідування самостійно, без стороннього втручання. Однак його самостійність обмежена підпорядкованістю прокурору та керівнику слідчого підрозділу, а також необхідністю отримувати дозволи на проведення певних слідчих дій.

Порівнюючи із практикою інших країн, можна відзначити, що в деяких європейських державах, наприклад, згідно Кримінально-процесуальним Кодексом Латвії [4], слідчий має більшу процесуальну самостійність. Там він може самостійно обирати напрямок розсліду-

вання та проводити слідчі дії без дозволу прокурора.

Відповідно до Кримінального процесуального кодексу Франції, діяльність з пошуку та виявлення злочинів відбувається через дізнання, проведене судовою поліцією. Згідно зі статтею 81 КПК Франції [3], слідчі судді мають широкі повноваження для проведення слідчих дій з метою встановлення об'єктивної істини у справі.

Британська модель судового правозастосування у кримінальних справах вирізняється тим, що існує дієвий судовий контроль на всіх етапах розслідування справи, причому без прокурорського нагляду. Поліція може вчиняти лише ті процесуальні дії, які не обмежують конституційні права і свободи громадян. Для застосування будь-яких процесуальних заходів (окрім короткострокового затримання) необхідно звертатися до суду. В Англії та Уельсі є Королівська прокуратура (CPS) – це незалежний державний орган, відповідальний за судові переслідування осіб, яким поліція висунула обвинувачення, що вирішує, чи достатніми є докази для звернення до суду [5].

Чинне законодавство України, на жаль, не гарантує повноцінної процесуальної самостійності та незалежності слідчого. Для покращення ситуації необхідно внести зміни до законодавства, чітко визначивши поняття "процесуальна самостійність" та "незалежність" слідчого. Це дозволить підвищити ефективність досудового розслідування та забезпечити законність та об'єктивність прийняття процесуальних рішень. Тільки в такий спосіб можна буде говорити про повагу до прав людини та справедливості у сфері кримінального правосуддя.

Висновки. Отже, слідчий є службовою особою певного слідчого підрозділу, маючи повноваження здійснювати досудове слідство у кримінальних справах. Він представляє судову владу і має за завдання об'єктивно вивчати всі аспекти справи, знаходячи як обвинувальні, так і виправдувальні фактори. Важливою частиною його роботи є оперативне виявлення злочину та затримання винних у встановлений законом строк. Крім того, він повинен визначити причини та умови, які сприяли вчиненню злочину, та

підтримати заходи до їх усунення через відповідні органи.

Під час досудового розслідування слідчий має широкі повноваження і може самостійно приймати рішення про його хід і проведення відповідних дій, за винятком випадків, коли закон вимагає санкції прокурора або постанови судді. Ця самостійність поєднується з особистою відповідальністю слідчого за правильність та своєчасність розслідування, а також за прийняття законних рішень. Також начальник органу внутрішніх справ зобов'язаний організовувати регулярно висвітлення результатів слідчої роботи в засобах масової інформації для громадськості. Під час розслідування слідчий активно співпрацює з органами дізнання, надаючи їм доручення та вказівки, які є обов'язковими для виконання. Його постанови, виносити відповідно до закону, мають обов'язкову силу для виконання всіма сторонами.

Доручення слідчих органів про проведення оперативно-розшукових або слідчих дій є обов'язковими і повинні бути виконані протягом 10 днів або іншого встановленого терміну. У разі невиконання, несвоєчасного або неналежного виконання слідчий має право подати подання про притягнення винних до відповідальності. Слідчий підлягає відводу у деяких обставинах, таких як зіткнення інтересів, участь у справі як експерт або свідок, або якщо його об'єктивність ставиться під сумнів. Передбачена законом процедура досудового слідства та заборона неуповноваженого втручання забезпечують процесуальну самостійність та незалежність слідчих.

Література

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Законодавство України*: база даних. Верховна Рада України. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. *Законодавство України*: база даних. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

3. Кримінальний процесуальний кодекс Республіки Франція. URL: <https://www.legifrance.gouv.fr/codes/id/LEGITEXT000006071154/>.

4. Кримінальний процесуальний кодекс Республіки Латвія. URL: <https://likumi.lv/ta/id/107820-kriminalprocesa-likums>.

5. Rab Suzanne. Legal systems in UK (England and Wales): overview. URL: [https://uk.practicallaw.thomsonreuters.com/5-6362498?transitionType=Default&contextData=\(sc.Default\)&firstPage=true&bhcp=1](https://uk.practicallaw.thomsonreuters.com/5-6362498?transitionType=Default&contextData=(sc.Default)&firstPage=true&bhcp=1).

6. Сидорчук В.В. Поняття та види правового статусу слідчого. Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції № 3. 2019, с. 140.

7. Антонюк А.Б. Визначення процесуального статусу слідчого у кримінальному провадженні. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 2/2021 с. 270.

8. Закон України «Про освіту» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 38-39, ст. 380). Документ 2145-VIII, чинний. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> с. 1.

9. Наказ МВС України від 06.07.2017 року № 570 «Про організацію діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України» [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17#Text>.

10. Про Дисциплінарний статут органів внутрішніх справ України: Закон України від 22 лют. 2006 р. № 3640-IV. В редакції від 03.07.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-15#Text>.

11. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: Закон України від 23 груд. 1993 р. № 3781-XII - [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3781-12#Text>.

References

1. Konstitutsiya Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28.06.1996 r. № 254k/96-VR. *Zakonodavstvo Ukrainy*: baza danykh. Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr>.

2. Kryminal'no-protsesual'nyy kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 13.04.2012 r. № 4651-VI. *Zakonodavstvo Ukrainy*: baza danykh. Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

3. Kryminal'nyy protsesual'nyy kodeks Respubliki Frantsiyi. URL: <https://www.legifrance.gouv.fr/codes/id/LEGITEXT000006071154/>.

4. Kryminal'nyy protsesual'nyy kodeks Respubliki Latviya. URL: <https://likumi.lv/ta/id/107820-kriminalprocesa-likums>.

5. Rab Syuzanna. Pravovi systemy Velykobrytaniyi (Anhliyi ta Uel'su): ohlyad. URL: [https://uk.practicallaw.thomsonreuters.com/5-6362498?transitionType=Default&contextData=\(sc.Default\)&firstPage=true&bhcp=1](https://uk.practicallaw.thomsonreuters.com/5-6362498?transitionType=Default&contextData=(sc.Default)&firstPage=true&bhcp=1).

6. Sydorчук V.V. Ponyattya ta vydy pravovoho statusu slidchoho. Aktual'ni problemy vitchyznyanoi yurysprudentsiyi No 3. 2019, s. 140.

7. Antonyuk A.B. Vyznachennya protsesual'noho statusu slidchoho u kryminal'nomu provadzhenni. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal*. № 2/2021 s. 270.

8. Zakon Ukrainy «Pro osvitu» (Vidomosti Verkhovnoyi Rady (VVR), 2017 r., № 38-39, st. 380). Dokument 2145-VIII, chynnyy. [Elektronnyy resurs]. - Rezhym dostupu: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> s. 1.

9. Nakaz MVS Ukrainy vid 06.07.2017 roku № 570 «Pro orhanizatsiyu diyal'nosti slidchykh pidrozdiliv Natsional'noyi politsiyi Ukrainy» [Elektronnyy resurs]. - Rezhym dostupu: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17#Text>.

10. Pro Dystsyplinarnyy statut orhaniv vnutrishnikh sprav Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 22 lyut. 2006 r. № 3640-IV. V redaktsiyi vid 03.07.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-15#Text>.

11. Pro derzhavnyy zakhyst pratsivnykiv sudu i pravookhoronnykh orhaniv: Zakon Ukrainy vid 23 hrud. 1993 r. № 3781-XII - [Elektronnyy resurs]. Rezhym dostupu: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3781-12#Text>.

THE ROLE AND RESPONSIBILITIES OF THE INVESTIGATOR IN CRIMINAL PROCEEDINGS

National Aviation University
Liubomyra Huzara Avenue, 1, 03058, Kyiv, Ukraine
E-mails: irina_litvinova@ukr.net, 6986147@stud.nau.edu.ua

*The purpose of the article is to examine the role and powers of an investigator in criminal proceedings with a view to defining his/her key function in conducting an investigation, ensuring justice and interacting with other participants to justice. **Research methods:** the author uses a comprehensive analysis of legal acts, scientific literature and practice of application of criminal procedure legislation. **Results:** the author has established that the investigator is a key figure in the pre-trial investigation and is responsible for a comprehensive, complete and impartial investigation of the circumstances of criminal proceedings. The investigator has broad powers that enable him or her to collect evidence, identify perpetrators, and take measures to ensure their presence in court. However, even when recognizing the achievements of the Criminal Procedure Code, it is necessary to recognize its shortcomings, in particular, in the issue of powers of investigators. Abuse of these powers can lead to illegal pressure on witnesses, illegal detentions and other violations. Some norms of the Criminal Procedure Code of Ukraine regarding the powers of the investigator require clarification and clear wording. Solving these problems requires an integrated approach. First, it is necessary to improve the legislation to eliminate ambiguities and gaps in the authority of the investigator. Secondly, systematic training and professional development of investigators should be carried out so that they have sufficient knowledge and skills for the correct application of the law. Thirdly, it is necessary to strengthen control over the activities of investigators by creating an effective supervision system that will prevent abuse and violations of the law. **Discussion:** an important aspect of the investigator's activity is compliance with the principles of legality, objectivity, comprehensiveness and completeness of the investigation of the circumstances of criminal proceedings. The investigator is obliged to impartially investigate all the circumstances of the case, both incriminating and exculpatory, to give them an appropriate assessment and to make a lawful and reasonable decision. The current legislation of Ukraine, unfortunately, does not guarantee full procedural autonomy and independence of the investigator. To improve the situation, it is necessary to make changes to the legislation, clearly defining the concepts of "procedural independence" and "independence" of the investigator. This will increase the efficiency of the pre-trial investigation and ensure the legality and objectivity of procedural decision-making. Only in this way will it be possible to talk about respect for human rights and justice in the field of criminal justice.*

***Key words:** investigator; criminal procedure; criminal proceedings; pre-trial investigation; investigator's functions; investigator's powers; investigator's responsibility; legality; objectivity; comprehensiveness.*

Стаття надійшла до редакції 18.03.2024